

Opinió

Elogi d'ERC

Tot i que a ERC no som gaire devots del president Mas, més d'un estava tan empenyat amb la CUP que deia, com tants convergents, que millor anar al març i vinga, noves eleccions. I és que l'assemblea dels 1515, amb la seva simetria cabalística, va ser la cirereta d'una negociació bastant desafortunada. Dos mons a les antípodes ideològiques havien de tancar un acord transversal, un projecte de construcció nacional per damunt de prejudicis de classe i de partit. I nosaltres, al mig.

Com molts mitjans i opinadors han reconegut, el paper d'ERC ha estat clau per a l'acord del darrer minut. Sense protagonismes, sense ambicions, amb lleialtat, sense traïcions. I aguantant la pressió des de l'esquerra dels que ens demanàvem que féssim una pinça amb la CUP i tombéssim el candidat de Junts pel Sí. Molts deien que no fèiem res, que estàvem desapareguts. Però hem fet una feina molt important, intel·ligent i amb molta discreció.

Una vegada més a ERC hem posat el país per davant del partit, que és com sempre hauria de ser, ja que els partits són eines al servei del país i la seva gent. Era clar que el desacord, a part de ser una pessima notícia pel sobiranisme, perjudicava especialment la CUP i CDC. Les perspectives electorals per a ambdós partits al març eren molt dolentes, haurien pagat un preu alt per tancar-se en banda i no fer cap renúncia substancial. La CUP hauria pogut desaparèixer del Parlament. Artur Mas hauria donat la imatge de preferir la presidència al procés, a la independència. Però de què ens servia guanyar les eleccions, sumant majoria o no amb la resta de diputats independentistes, si el sobiranisme queia en el desànim, si s'obrien unes ferides que costaria anys tancar-les, si afeblint-se CDC perdiem suport al procés de part de la burgesia.

ALBERT GONZÁLEZ

SECRETARI DE COMUNICACIÓ D'ERC AL CAMP DE TARRAGONA

Els nostres diputats i especialment el nostre president mai van caure en el desànim. Van estar lluitant fins al darrer minut per poder assolir l'acord. I ara, vist amb uns dies de perspectiva, podem dir que ha estat un bon acord. Un acord que torna la il·lusió i l'autoestima a les files del sobiranisme i el desànim a l'unionisme. Intangibles importants. Un acord que garanteix l'estabilitat i facilita la governabilitat pels propers mesos i ens permet encarar amb força el procés constituent que ha d'eixamplar el suport social a la nova república. També és un bon acord perquè enforteix Convergència en uns moments difícils pel partit. I al sobiranisme ens interessa un centre-dreta independentista fort.

I un cop el president Mas renunciava a la candidatura, a la presidència, hem de reconèixer que Convergència va escollir bé el seu candidat. El ja president Carles Puigdemont promet grans moments parlamentaris. En una tarda, la primera, ja va deixar clar que és un polític brillant i un bon president enforteix el procés.

Un acord que ens permet tenir un nou govern amb uns líders potents, com Puigdemont o Junqueras, mentre a Espanya diversos caps de fila no tenen clar el seu futur més proper. I tot i que els uns uneix la voluntat de frenar els anhels de llibertat del poble català, tenen seriosos problemes per formar govern. Si és que no anem a noves eleccions.

Ara toca governar

Segons el refranyer, el temps posa tothom al lloc que li correspon. I això és exactament el que li ha passat al ja ex-president de la Generalitat, Artur Mas. No hi ha dubtes que ha estat un dels nacionalistes més implicats en el procés independentista, però, malgrat tot, la Història (dels Homes i de la CUP) ha considerat que hauria de sacrificar la seva vida política. Va decidir fer un pas al costat perquè la legislatura preindependència segueixi el seu camí. He de confessar que nodreixo simpatia i estima personal per Mas, però també he de reconèixer que la complexitat del procés i la manera de 'conduir-lo' han fomentat un desencís difícil de cicatritzar. Cap grup proindependència ha estat capaç -almenys fins ara- d'explicar els què i els perquè d'una ruptura amb Espanya. Hi ha dubtes que persisteixen. Alguns hem quedat amb la percepció que el procés havia estat el pretext perfecte per 'pagar favors'. Es tracta d'una afirmació generalista, exagerada i injusta, però és cert que més d'un ha tingut aquesta sensació. He dit en més d'una ocasió que Artur Mas ha estat un bon líder independentista, però un frustrat president del govern. Ha confós el Palau de la Generalitat amb la seu de Convergència. Crec que l'honorable serà molt més útil, a partir d'ara, allunyat de la presidència. Carles Puigdemont no tindrà una missió fàcil -ningú ha dit que ho fos perquè haurà de compaginar la governació amb la creació d'estructures d'estat. Però no ens oblidem que Puigdemont és el cap de l'executiu i la seva principal incumbència és governar. El procés ha d'estar 'gestionat'

RICARD CHECA

PERIODISTA

pels partits. El país no pot estar aturat i els ciutadans (i les seves necessitats) no poden continuar patint la inèrcia dels seus governants. L'esperit independentista no s'ha desinflat. No és cert. El problema és que els catalans tenen preocupacions més severes i conseqüentment necessiten i reclamen un govern que els empari i els faci costat. No em preocupa, però, que Puigdemont s'assessori i demani consells a Artur Mas. Tampoc em fa perdre la son que Mas vulgui exercir poder a l'ombra. Ans el contrari. Em sembla positiu que l'excalde gironí s'aprofiti de l'experiència de Mas, de les seves virtuts i errades. L'únic que no vull que repeteixi són les formes i maneres. Vull més transparència i més diàleg. Espero i desitjo que Puigdemont no es deixi segrestar per l'eufòria d'ERC i de la CUP. Els rellotges estan a zero i el govern i el parlament tenen divuit mesos per fer-se notar i valorar. El temps corre i en un tancar i obrir d'ulls tot s'esfuma. Per tant, cal que les estratègies partidàries siguin eficaces i les decisions governamentals eficients. En cas contrari, Catalunya i el seu futur estaran abocats a un fracàs de conseqüències imprevisibles. El secret demana que els catalans s'impliquin més activament i que no facin exclusivament de 'nens del coró'.

Cinquanta llavors d'idees

XAVIER FERRÉ TRILL

L'Espill. Revista fundada per Joan Fuster, segona època, 50, tardor, 2015

El fet que una publicació que té per objectiu exposar reflexions en profunditat sobre conflictes presents i «solucions» pendents arribi als 50 números no és notícia freqüent. Prou publicacions amb aquest objectiu malauradament han periclitat.

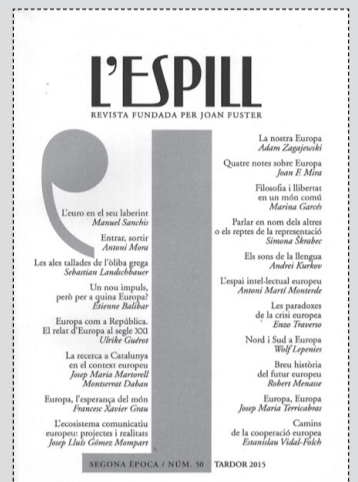
L'Espill fou, en la seva primera etapa (29 números publicats entre l'estiu de 1979 i l'octubre de 1991), una plataforma des de la qual s'exposaven treballs amb vocació de diàleg entre les ciències socials. Ideada i dirigida per Joan Fuster, definia una «il·lusió intel·lectual al servei del poble que som».

Aquest període —enmig de l'ofensiva del contravalencianisme feixista— va tenir un especial interès a recuperar trajectòries valencianistes —no en va es proclama hereva de *La República de les Lletres* (1934-1936)—, que van tenir la seva màxima expressió als anys trenta. En van ser exemple els monogràfics dedicats al filòleg Manuel Sanchis Guarner i a l'activista i mecenes patriota Adolf Pizcueta.

Però el capvespre d'aquesta etapa (reflex del capolament autonomista i de la crisi socialdemòcrata del PSOE-PSPV) no va ser definitiu. Malgrat els condicionaments polítics «externs», l'au fènix (mai més ben dit) va esdevenir realitat una vintena d'anys després. I ho va ser a partir de la nova etapa de la revista, d'ençà de l'hivern de 1999, amb el criteri (hereu de la primera etapa) d'«[esdevenir] contrapunt a les inèrcies més aviat estantisses d'una part de la nostra cultura nacional».

L'esperit de la iniciativa ha restat incòmode: fer públiques (amb un cert referent de l'Escola de Frankfurt) polèmiques, debats i estats de la qüestió nacionals que ens interpel·len com a poble i com a condició humana: pensament crític, qüestió nacional, fet educatiu, economia i globalització, historiografia, la nova morfologia del nacionalisme d'estat, literatura d'idees (amb un monogràfic de la primavera de 2002 dedicat a Joan Fuster, i no en serà el darrer).

A més, cal destacar la recupera-
ció de referents intel·lectuals

com Walter Benjamin i Manuel Sacristán, la referència a «sis pensadors estimulants» en un número amb un editorial suggeridor («Crisi de règim?» [42: 2012/213]) i entrevistes d'especial interès, com la realitzada al crític d'art Tomàs Llorens [48: 2014/2015].

En conjunt, una impagable aportació a la socialització del coneixement no mercantilitzat: un cert retorn a l'esperit humanista del Cinc-cents.

Aquesta trajectòria ha arribat, a hores d'ara, als cinquanta números publicats. En aquest darrer, seguint el referent del capital cultural esmentat (i la seva traducció en el tracte de qüestions d'actualitat), ens arriba un nou monogràfic: *La crisi europea. Europa com a idea i com a projecte, avui*.

A través dels dinou treballs que s'hi recullen —aspectes que recorren, d'acord amb l'esperit de la revista, els condicionants economicopolítics («L'euro en el seu laberint») i de pensament del col·lectiu humà— el lector es podrà fer una composició integrada dels avatars pertocants a la utopia «Europa».

A més, com cada monogràfic, clou el lliurament l'apartat «Documents», on s'ofereixen treballs que tracten la temàtica central. En aquest cas, un article europeista programàtic de joventut de Joan Fuster, però no pas per això menys explicatiu, publicat a la revista *Esclat* (1948), i un altre del periodista i polític Vicent Ventura Beltran (1972).

Aquesta addenda, no pas gratuïta, és una tònica de l'*Espill*: generar idees nacionals amb projecció temàtica internacional. I ara, en un nou context polític que malda per transformar nacionalment el País Valencià.